

bante B. Calovio, *Syst. Theol. Part. 1. p. 364.* More suo, quod est, Logice vim hujus argumenti Theologici exprimit sic B. Höpfli. in *Loc. Theol. 1. p. 16.* Paulus *1. Cor. 2, 16.* id multis hoc asserit argumentis (1.) à disparatis: distingvit enim sapientiam hujus seculi & principum hujus seculi i. e. Philosophorum à sapientia DEI (2.) à propriis adjunctis; hanc enim doctrinam dicit esse in *Mysterio absconditam*, ejusq; conditiones esse tales, quæ in cor hominis non adscenderit, in principum notitiam etiam non venerit: (3.) ab impossibili, & δέχεται, non capit ex se ratio & sapientia humana, neq; judicare potest de rebus mere spiritualibus. (4.) à repugnantibus; sapientia humana sibi soli relicta & propter vitiosam applicationem suorum principiorum, ea quæ DEI sunt, habet pro stultitia. Quid? quod *Rom. II. 7.* dicitur: *Sapientia carnis inimicitia adversus DEum*: legi enim DEI non subjicitur: nam ne potest quidem. Dum enim hic Apostolus utitur voce inimicitiae, hac emphatica abstracti cum concreto commutatione innuit, quod hoc adeo sit adversum DEO, ut non possit non hostiliter repugnare DEO: quicumque vero non potest non sapere ea, quæ repugnant divinæ sapientiae, is divinam sapientiam propriis viribus assequi non potest. At homo carnalis non potest non sapere ea, quæ repugnant sapientiae Divinæ. E. Quicquid vero non assequi potest, de eo etiam judicare nequit homo; judicium enim præsupponit cognitionem rei. Vid. mod. laud. B. Calov. *l. c. p. 365. 366.* Huc conferantur porro S. Scripturæ dicta, *Rom. I. 21. Epb. IV. 18. it. V. 7. 2. Cor. IV. 3. Matth. XI. 27. 1. Cor. II. 7.* & imprimis *Hebr. II.* ubi conclusiones mere spirituales vocantur τὰ μὴ βλέπομενα h. e. quæ tam mentis quam oculorum acie perspicere nequeant.

§. 4. Neque est cur dicere velimus, hoc verum tantum esse de ratione irrogenita, regenitæ vero ipsam conditionem inferre rerum spiritualium Apprehensionem imò Comprehensionem. Neque enim restauratio illa Rationis humanæ post lapsum ad summam facta est perfectionem, quin etiamnum inculentissima relicta sunt vestigia, quæ de corruptione pristina, uti totius naturæ nostræ ita in specie intellectus ac facultatum cognoscitivarum abunde testantur. Tantum autem abest,